

Sayın üyemiz,

Geçtiğimiz günlerde, Dünya Bankasının elektrik satışına zam isteğini Enerji Bakanlığının kabul etmesi üzerine, Odamız olayı kınayan bir açıklama yapmıştı. Bütçe görüşmeleri sırasında bu zam talebi iktidar ortaklarından birinin itirazıyla şimdilik geri kaldı ve TEK'e hazineden belli bir fon ayrıldı.

Elektrik üretimi ile ilgili yatırımların ve fiyat ayarlamalarının serüveni sürüp gidecek. Bizim üzerinde durmak istediğimiz konu Dünya Bankasının boyun eğdirici işlevi.

Afşin-Elbistan projesi için gerekli dış finansmanı sağlayacak Dünya Bankası, elektrik satışına zam isteğinden sonra yeni taleplerde bulundu. Son olarak iki noktada daha baskılar yoğunlaştırılıyor. Bunlardan biri Karakaya Barajı ile ilgili. Dünya Bankası Karakaya Barajının dış finansman ihtiyacını politik baskılara araç olarak kullanmak istiyor. ABD'nin güdümündeki bu kuruluş kanalıyla, Fırat suyunun kullanımını konusunda Türkiye'nin, Suriye ve Irak ile anlaşmaya varması gerekliliği ileri sürülüyor. İkinci konu da ülkemizdeki bazı demiryolu hatlarının işletmeye kapatılması isteğini kapsıyor. Gerekçe olarak da bu hatların ekonomik olmadığı ve demiryolu taşımacılığının verimli hale getirilemeyeceği belirtiliyor.

Son bir ay içinde üç istek. Bunları Dünya Bankasının saygısızlığıyla açıklamak yetersiz kalır. Uluslararası bir finans örgütünün dilediği gibi davranmasının nedenini daha çok ilişkide bulunduğu ülkenin kendisinde aramak gerek. Gerçi uluslararası tekeli sermayenin dayatıcı niteliği kendi doğasında vardır, ancak bu tür zorlamaların belli bir ölçüde sonuç vermesi bile, kredi alan ülkenin "bağımsızlığını" tanımlamaya yeter. Emperyalizmin yeni sömürgecilik yoluyla el attığı geri kalmış ülkelerin iktidarlara, bu çemberi kırarak güçte değildir. Aynı sistem içinde eşitsiz koşullarda ilişkide bulunmayı, dar bir kesimin çıkarları uğruna kabullenmiş ülkeler, kendi davranışlarını kendileri saptayamazlar. Emperyalist-kapitalist sistemin ekonomik, politik, kültürel şemsiyesi altına giren iktidarlara, sistemin dayatmasına alan şu ya da bu biçimde boyun eğmeyi baştan kabullenmiş durumdadırlar. Bağımlılıktan zarar gören, onun yükünü çeken ise geniş halk yığınlarıdır.

Her somut olay, halkın çıkarlarına karşı yönetimlerin gerçek yüzünü daha çok açığa çıkarıyor, bağımsızlıktan yana güçlerin yıllardır kamuoyunda sergiledikleri gerçekleri kanıtlıyor. Emperyalizme bağımlı sermaye iktidarlara için, efendilerinin istekleri her zaman kitlelerin ekonomik demokratik taleplerinden önce gelir. Yeraltı ve yerüstü servetlerini, yaratılan değerleri açgözlü sömürüsüyle talan eden sermaye cephesi; en doğal hakları işçisinden, köylüsünden, memurundan sakınacaktır, ücret taleplerini bastırarak, kitleleri yoksulluğa itecek, sahte sanayileşme düzeniyle göz boyamaya uğraşacaktır. Bunun için de faşist çetelerden medet umacak, daha pekiştirilmiş yönetim biçimleriyle halkı tehdit edecektir.

Olağandışı yollar arayan sermaye cephesi ülkeyi yönetemez durumdadır. Sermaye ile çalışan kitleler arasındaki çelişki kitlelerin yararına çözülene dek, bağımsızlık ve demokrasiden yana güçler, çözülüş sürecine girmiş iktidarlara geriletme ve demokrasinin sınırlarını genişletme göreviyle karşı karşıyadır.

Saygılarımızla.

YÖNETİM KURULU